

de creatis talibus etiam bus et subsistentiis ad multiplicationem
 das duas personas unde fuerit indubitabile factum no 17. ad
 hoc in Min. modo inq. de indigentia simpliciter et, negando ista de
 indigentia in 9o.

Oppone 3. cum. Possumus famigerat
 u. Deus n. habet subsistentiam absolutam post ista ratio
 summa rati quae cognoscit trinitati ex productione creaturarum
 atq. hoc e. falsum : 9o. et illud. Habet Mai. 9a. ista cogno-
 scit ex productione creaturarum Deum per subsistentiam sup-
 piam. Cum n. approposito suppositum esse tale : 9o. si Deus n.
 subsistit et subsistentiam absolutam sed per relationem ad ista
 rati ex productione creaturarum id est per seipsum cognoscit Deum
 in trinitate. Minus. Cum ostendebat 9a. Deum in trinitate nihil
 no. cognoscit per unum no. : 9o. falsum e. ex productione crea-
 turarum id est per seipsum.

Et ad responsum id est inquirendo Mai
 radendo de cognitione ista. negando de cognitione distincta, scilicet
 quoniam modo inq. de cognitione et attingat Deum subsistentem et
 aliter a cui noscat et in nam subsistentiam subsistenti ut in quo
 de cognitione et attingat Deum subsistentem et in noscat quod
 tum subsistentem et in Deus subsistat quomodo enim noscat et
 utelatur. Quod in Domini operantem optime cogitatur. Quod
 in se subsistentem et in ignotabat quod taliter subsistentem
 et in quod subsistat ita per cognitionem Deum operantem cog-
 noscat ipsum in se subsistentem, ignotabat et in primo sub-

substantiam absolutam, atque per se substantiam subsistentem unam
ad hoc non cognoscit ex parte creaturam Deum esse l^m cognoscit
quod est deinde attingit hanc substantiam.

Dein nego hanc: Cognoscit si scilicet
illius plerumque detingit a se Deum esse tamen non cogit unum
hunc idem: nego non cogit Deum tamen unum hunc idem, sed si scilicet
ad hanc sufficit ut unum hunc idem cogit Deum, quod opinari e
tamen, quod cogit quatenus tenet. primo solutionem quod
exiit. Deinde ad plerumque unum creaturam non elevat ad Deum
Deum esse, nisi illud, quod unum hunc idem attingit si scilicet: sed unum hunc
cogit, ut ad se elevat hunc idem Deum, ad cognoscendum
tamen elevat, in Deum esse tamen: quod unum hunc idem si scilicet
ut idem cogit non reparabit.

Itaque h^o: dicitur tamen si dicitur
esse sine substantia, et quod operetur in genere non si scilicet
tamen in h^o in genere suppositi dicitur, quod ut sic non h^o substantia
tenet. Isten esse unum Deum non h^o dicitur, dicitur non omnia Deum
Itaque ista sola dicitur esse, non substantia: et h^o esse Deum
non accipitur significationem non omnia Deum, quod significationem
accipitur, includit et substantiam substantiam. Item esse dicitur
non esse principium apprehensum et quod dicitur, hoc principium
est Deum ad quod sumptum, seu tota trinitas, atque h^o esse quod
apprehensum dicitur, cuius tamen trinitati, quod dicitur

radiante efflu^o dⁱ et omnipotentia tamq^{uam} principis q^{ui}.

In fine 2° t^{er}mⁱⁿ h^{ic} Deus significare
h^{ab}et n^{on} dⁱssim^{ilem} dⁱssim^{ilem} substantia^m relati^{ua}m, ita ut
2° exigentiam p^{ro}ciat^{ur} dⁱ rei de q^ua agit, p^ot^{est} accipi nunc et
scire^{re} u^{er}am p^{ar}te^m dⁱca^m, nunc t^{er}mⁱⁿ et p^ot^{est} in h^{is} tribus posi-
tionibus. H^{ic} Deus genat^{ur}: h^{ic} Deus p^{ro}ciat^{ur}: h^{ic} Deus dⁱssim-
ilit^{er}, scilicet n^{on} in 1° paternitate. In 2^a paternitate dⁱ-
litione, in 3^a paternitate dⁱlitione dⁱlitione p^{ro}ciat^{ur}.

In fine 3° dⁱssim^{ilem} n^{on} s^{unt} dⁱssim^{ilem}
duplicit^{er} p^ot^{est} dⁱssim^{ilem} 1° significata nomine abstracto, dⁱ rei
appellat^{ur} dⁱca^m. 2° significata nomine concreto, dⁱ rei dicit^{ur}
Deus. 1° n^{on} est dⁱca^m efflu^o in dⁱssim^{ilem} in genere sup^{er} et supra
dⁱssim^{ilem}. 2° n^{on} est dⁱssim^{ilem} in genere sup^{er} et substantia^m
relati^{ua}m q^uo^{ia} t^{er}mⁱⁿ n^{on} includat h^{ab}et, dⁱca^m incarnando ut dⁱca^m
2° explicauimus. De h^{is} plura dⁱca^m dⁱca^m a: q^uo^{ia} dⁱca^m attributa
relati^{ua}m designant dⁱca^m dⁱca^m q^uo^{ia} p^ot^{est} attributa absoluta
in se dⁱssim^{ilem} dⁱssim^{ilem} dⁱca^m. 3° dⁱssim^{ilem} dⁱssim^{ilem} q^uo^{ia} p^ot^{est}

Q^uo^{ia} 2^a

De attributis diuini negatiui

Capitulum 1^m

De infinitate Dei.

Pro 1. a. Deus est infinitus? Respon. Deficit ut dicitur
Ist. dicitur ex Baruc. 3. nomen eius dicitur finem. Pro 1. a.
1. a. id est quod finitum in certitudine est in tali ratione et nihil
repugnat quod dicitur aliud omni ipso finitum: quod est infinitum in
Deo autem est in tali ratione, et ipsi repugnat quod dicitur aliud
omni ipso finitum: atque Deus est in tali ratione, et ipse
repugnat finitum aliud, quod videtur rationem finitum: quod
Deus est infinitus in sua perfectione: atque hinc est quod esse huius
attributi Deus tribuit omni aliis perfectionibus aliorum entium
cum eis sunt finita et limitata. Et nulla Deo perfectione
est.

Oppone 1. a. Deus est infinitus
et admittet eum alia entia, sicut si est infinitum corpus
finitum et admittet eum alia corpora finita quod cum
parat omnia. Et sic multa dantur entia contra Deum: quod Deus
est infinitum omni. Et facile negando Mai. 1. a. infinitus in
perfectione non tollit multiplicationem entium, neg. non est infinitus multi
tudine, sed est infinitus intensiva entis et ideo non tollit quod pot
est alia entia esse. Deus designatur eo ipso quod sit Deus quod
infinitum de ase, alia vero entia finita de ab ipso Deo. Et
est ratio de eorum ipso, quod hinc repugnat tunc si cum
alio corpore ipso in eodem loco: unum autem omni per se subsistentem
excludit alia entia unum universitate, seu assistendo ut

Inscr. Sarsi lib. 2. de attrib. neg. cap. 1. no. 6.

Q. 2. Infinitas Dei potest al-

terius sit Deo communicari? R. neg. dicitur aliter qd
n. sit Deus, q. quod ad hunc effe. dicitur qd dicitur p. omni co-
municati, ita ipse infinitas Dei communicati, aliter autem debet
p. omni sit Deus, neco qd infinitas communicati illi n. com-
nicati aliteri qd n. sit Deus. Postquam resolutionem docet D.

1. q. 1. art. 2. quem seq. Sarsi super no. 7. Ibr
1. co ipse qd illud qd n. sit Deus debet ee alterius
no. q. n. sit dicitur, q. sit facta ab ipso Deo: q.
nec aut inferior ipso Deo: q. iam n. pot. ee talis, q.
alia maior ee pot. : q. cum n. e. infinita at Deus infini-
tas. n. Dei in eo consistit, ut dicitur q. 1. qd sit talis
n. q. alia defectus ee negat.

Oppone 2. ex eo n. potest infinitas Dei

communicari creatura, q. infinitas Dei licet autem q. defectum
excludentem omnino autem imperfectionem: sed hoc e. falsum: q. pot.
creatura communicari. Ibr. 1. q. si infinitas Dei excluder-
et autem imperfectionem, nulla daretur imperfectione d. nullum daretur
natura sed nullum daretur imperfectione at mala: q. infinitas Dei
n. excludit autem omnino imperfectionem.

Ibr. 1. q. si infinitas Dei excluder-
et autem imperfectionem, nulla daretur imperfectione d. nullum daretur
natura sed nullum daretur imperfectione at mala: q. infinitas Dei
n. excludit autem omnino imperfectionem.

ad illius rationem aliquo modo: ideo quod nulla daretur infinitas
 et magis in eo subto in quod daretur talis infinitas facta ad-
 hoc non excluderet omnem omnino infinitatem et ita excludit
 ad hoc in quod daretur: nego quod nulla daretur infinitas ma-
 lum in rebus in quod daretur talis infinitas ab his
 et excludit infinitam infinitatem, cum non fiat sui generis
 factus nec primarium nec secundarium in in subto in quod
 agitur in alijs rebus pro Deum sunt infinitas: Deum
 et infinitam reposita.

Capitulum 2^m.

De immensitate Dei.

Quaestio 13. Deus sit immensus? Respondeo: Ita dicitur:
 Deus Bonus. 3. immensus et non sicut dicitur sicut in-
 finita negat hunc in effectum: si immensus negat hunc
 in immensitate, agitur in unum idemque attributum est in Deo
 infinitas et immensus. Hoc non quod Deus sit immensus et
 in eo in rebus repositis et aliquibus factis et in eo de-
 nitur factus non est: quod nihil esse infinitam in dem gen-
 tialitatem maxima factus est: atque omni maxima factus
 patet Deo: quod de immensitate Deo ipse non sicut aliud est
 in immensitate et in Deo ex sua se reddidit quod actu et
 non in Deo sit aliquo factus in immensitate, cum sit

Moi. 1^a Quidam d. n. incipit se supra l^{am} sphaeram in
 p^{re}sentia q^uo d. p^{ro}phetalem suam noⁿ p^{ro}phetice d. supra q^uo temp^{or}
 antea p^{ro}pheta fuerat, q^uo accipiet aliquid de novo f^orum seu ubi
 qualis in p^{ro}ph^{et}ia illi p^{ro}ph^{et}ia d^{ic}tur: q^uo si d^{ic}tur inibi incipiet
 se actu, ut antea actu n^o est, et q^uo novam f^orum id^e efficiat. est
 . . . q^uo ad hoc de q^uo p^{ro}ph^{et}ia sanitate ac d^{ic}tio.

¶ Argo p^ot demonstrari Deum ee in
 oibus spatiis emaginari, q^uo p^ot apperari p^{ri}us. d. ibi ee,
 q^uo ibi apperari. ¶ Deia q^uo si n^o est ee in creaturis iⁿtellectib^{us}
 sequit^{ur} q^uo si d^{ic}tantes actio imp^{er}o cessat unum angelum, eet
 in spatio d^{ic}t in eis q^uo eet in medio eis spatio, regis eet ac
 pio d^{ic}tis q^uo ad h^{ic} d^{ic}t in duobus h^{ic} d^{ic}tis, q^uo ab un
 dum vero d^{ic}tabit: q^uo d^{ic}t Deu n^o eet in spatio emagⁱ
 nario tanq^uo in aliq^uo q^uo attingat p^ot circulem s^uctum, cum
 spatum n^o eet, e^o n^o ee ut in spatio q^uo aptum e^o repleri
 coⁿcepto.

¶ Q^uo q^uo Deu p^ot communicare
 alii creatur^{is} p^{ro}pter immensitatem? ¶ Neg^o ita d^{ic}t
 q^uo se^o Suarez. lib. 2. de attributis neg^o cap. 2. r^o 12. q^uo
 q^uo Deu n^o ee immensitatis ita repugnat ee aliq^uo in unum
 ia in q^uo ipse n^o eet ut nec ep^o absolute aliq^uo ee p^ot
 Deu n^o eet p^ot suam q^uo s^uctalem: atq^uo nulli creatur^{is}
 p^ot repugare: q^uo nulli Deu p^ot suam immensitatem commu-

Simili q^a creatura q^ata eo ipso q^ata
 a tota ubi q^a debet cum p^aty, seq^{ti} n^o in tota ubi q^a n^o
 e tota ubi a q^a p^aty. De creatura cu^m sp^{iritu}ali e corporeali
 iⁿstantanea p^aty. De unitate. De q^a immensitate Dei e abhi-
 bitum Dei ad solutum. ab^{hi} Deus ex cu^m p^aty. n^o pot^{est} co-
 municare im^{mo} alicui creatura aliq^{ui} abhi bitum absolute
 q^a cum n^o ait p^aty. at e subsistentia, argu^{it} debet
 in se unire aliq^{ui} unione q^a in implent q^a nulli creatur.
 De^{us} pot^{est} immensitate communicare.

Caput 3°.

De immutabilitate Dei.

Q^{uestio} 1^a. Deus sit immutabilis? Affirmat dicit
 Hier^{onimus} Malachie 3. q^a Deus e n^{on} mutabilis. De^{us} sic q^a af-
 q^a mutabilis e mutabilis in suo se e mutabilis, arguendo aliq^{ui} p^aty.
 hinc in p^aty n^{on} hinc e admittendo aliq^{ui} in antea hinc
 : ab^{hi} Deus n^{on} pot^{est} mutari in suo se q^a hinc e n^{on} un^{de} omni-
 na independent^{er}, nec pot^{est} arguere unum aliq^{ui} p^aty. in
 ab^{hi} hinc n^{on} pot^{est} admittere aliq^{ui} in antea hinc ab-
 struo cum sit infinitus in p^aty, ut p^aty e q^a : q^a
 e immutabilis; un^{de} dicitur Deus n^{on} arguere unum
 ab^{hi} ad creatura q^a in tempore p^aty et p^aty. De^{us} sic q^a af-
 q^a : De^{us} dominare creatorem p^aty in p^aty. De^{us} sic q^a af-
 q^a : De^{us} sic q^a af-

ex necessitate sunt: q^o n^o sunt eterna.

¶ Regendo hinc: ad illius probationem explicatio hinc de
rati rei eterna est ut sit simpliciter necesse. Ad hanc explicationem
¶ ut sit ita necesse: q^o ad suam realitatem ut in nullo rei p^ont
hinc variatam in deo ad aliqd obm nec p^ont nec p^o
nem modo hinc: ¶ ut sit necesse: q^o ad deitatem ad aliqd obm
ita ut necesse: ¶ n^o libera in illis tenet ratio hinc: ¶ hinc de
modo modo actus Dei liberus n^o est necesse: q^o ad deitatem
obta in q^o libera tenent, hoc t^o n^o tenet q^o iniqui sunt necesse
cum n^o p^ont hinc variatam in ipsa deitate ¶ n^o p^ont
hinc p^ont aut finem.

¶ Repone actus Dei externus. ¶ actio trans:
iens n^o est eterna: q^o nec actus Dei internus. ¶ actio immanens
vult eterna: ¶ regendo istam ratio est q^o actio transiens ut
sit in creatura ¶ ponit in ipsa mutationem ¶ relationem ad Deum
¶ Deus q^o cum ratio denominatur creator in deo ad talam
rationem existentem sine cuius exist^{ia} n^o denominatur creator, an cu
exist^{ia} ratio deus incipit deus et incipit Deus denominari
creator.

¶ Et u^o actus internus. ¶ actio immanens est in:
ipso Deo cum q^o deitatem scientem, aut volentem intrinsece sine aliqua
dependencia ab exist^{ia} ratio q^o scia Dei n^o sumit ex rebus et
ab illarum exist^{ia} fundat nec vultas Dei p^ont ab exist^{ia} ratio
et q^o ad deitatem suam cum p^ont ipsa exist^{ia} p^ont ad illi
vultate: atq^o hinc est q^o n^o p^ont dari variis in denominatione
in Deo de scientem, et vultate, ¶ n^o p^ont capi Dei est aliqua mut:
tio est variis.

555

Quodlibet 1. an scia Dei sit eterna. Regat
 variari. Responsum scia natus representat scia representabilia & idem si
 ex se scientis. Dixit alteris & aliqd. scia : atq. ex se Dei
 scientis pot. De ill. atq. nec aliqd. scia : q. scia Dei sup.
 id representabit & nunqm. variabit, acipit eterna e : atq. hinc
 qd. scia Dei de futuris & cogitantibus representat. Deo res
 futurae, istas independentes ab actuali exist. earum. q. si
 incipit represent. res existentem quia res incipit actuali ex
 hinc ab eterno idem si n. representat, variari in representando
 Dixit inferita cum ab eterno n. representat. cum veritatem re-
 presentabilem in ablo. si qd. ea sup. n. representat. ipsa res ex-
 istens de hoc iterum infra q. 3. cap. 1. q. 3. s. ne libet.

Quodlibet 2. an volitio Dei sit
 eterna & regat variari? Responsum q. volitio Dei n. supponat
 pprie rem et futuram, sed potius res futura supponat Dei voluntatem
 cum libera detrahe, tunc ex eo qd. futuritio rei eterna sit seq-
 ut volitioem Deam et eternam & invariabilem. q. res fut-
 tura accipit deomissionem futuriois ab illa Dea volitioe :
 q. si futuritio eterna e & at volitio eterna erit. ne in-
 teligi pot. sine mutatioe in Deo, qd. Deus incipiat in tem-
 pore vellet aliqd. & actum quem ab eterno n. habet
 q. deomissioe intrinseca requit intelligi deono in sub-
 to sine subjecti mutatioe.

Qua 2. a. a. eternita Dei

ubi affert id esse ratissimum ex divina scriptura. Por
brantes q^o si Deus n^o cognoscit creatura possibile in se ip
s^o sicut in possibile n^o potest illa provenire; atq^{ue} implicat
creatura in possibile d^o n^o potest dici ad os: q^o Deus illa
s^o sicut in possibile agnoscat. si n^o illa t^o agnoscat s^o in
q^o sit in Deo n^o potest agnoscere creatura, et cognoscere se
ipsam ut Br. notat supra.

Quod agitur t^o 2° q^o pacto Deus agnoscat
ista creatura? Illa cognoscere in se ipso ut in ca, ita ut
ipso vel esse divina sit veluti medium cognitum q^o q^o esse
tunc q^o ad sua essentia d^o ista possibile cogitanti. Por
rione q^o hic n^o agnoscat a implicat in e^o q^o perfectissim
omn^o q^o cogitari possunt: q^o e^o tribuere e^o. Por q^o
q^o factis n^o cogitanti e^o ille q^o lat^o q^o medium creatura cog
nitiois q^o esse divina e^o medium omn^o perfectissim^o q^o
q^o Deus sit de creatura q^o suam essentia q^o q^o medi
e^o perfectissima.

Por t^o hoc medium (sicut esse divina q^o q^o
n^o e^o omnipotentia ad p^oduenda creatura, talit^o q^o q^o esse
atura in e^o in se q^o illam cognitionem attingunt, cum n^o cogit
divina sit infinita in e^o attingit om^o; ino cum Deus q^o eand
cognitionem cognoscit ab ea q^o ipsam cognitionem q^o ipsam suam
cognoscit Deus a sol^o creatura, et et ipsa suam, et se suam
creatura.

